

Vyhnanci na Sibiři 20

Mirek

Naše snídaně opět proběhla na lavičce u jezera, kde nás slunce, vycházející nad vodou, přivítalo do nového dne.

I když jsme už byli netrpěliví a chtěli co nejdříve vyrazit ke zlatonosnému potoku, nechtěli jsme dát na odiv, že spěcháme. A tak jsme se naoko ještě pár minut potloukali kolem chaty a až pak jsme se jakoby dohodli a vyrazili opět na sobotní výlet. Opět jsme se vydali na opačnou stranu, to kdyby nás někdo z chaty nebo okolí sledoval. Ale jen jsme ztratili chatu z dohledu, velkým obloukem jsme se vrátili na zpět na cestu vedoucí tím správným směrem ke skrytému údolí s opuštěnými sruby a vodopádem pod pramenem zlatonosného potoka.

Za hodinu jsme byli na místě. Před výstupem z lesa do opuštěné srubové vesnice jsme se jako vždy nejdříve opatrně rozhlédli a zaposlouchali se, jestli neuvidíme nebo neuslyšíme i někoho jiného, kdo by se tu pohyboval. Ale tak jako minule i předminule tu byl naprostý klid, rušený jen křikem ptáků a jiné lesní havěti, kterým se tu v opuštěném lese mimořádně dařilo.

Příprava náradí nám zabrala jen malou chvíli a s Pepou jsem se dal to opatrného odkopávání zlatonosné zeminy ve svahu vedle vodopádu. Některé větší zlaté valouny velké jako nehet palce jsme zachytili už při kopání, když se na nás zaleskly z odkopané hlíny, ale většinu těch menších jsme našli až při propírání zeminy v rýžovacích miskách. Děvčata nalezené kamínky vždy hned odnášela do skrýše pod spadlou borovicí.

V usilovné práci nám tak neuvěřitelně rychle uběhlo dopoledne. Odhadoval jsem, že se nám už dnes podařilo vyrýžovat kolem pěti kilogramů valounů různých velikostí. V poledne jsme si dali přestávku na oběd a chvíli odpočinku. A pak znovu do práce. Ale tentokrát jsme si stanovili, že opravdu končíme ve čtyři hodiny odpoledne, děj se co děj.

Pokračovali jsme stále stejným tempem, někdy jsme našli v pánvi i dva kousky, někdy naopak nic i třikrát po sobě. Ale stále nám zásoba kamínků pod borovicí utěšeně přibývala.

Já i Pepa jsme malými lopatkami opatrně seškrabávali břeh vedle vodopádu do našich rendlíků a nakopanou zeminu v rendlíku odnášeli děvčatům, které se už o ni postaraly s rýžovacími miskami. S přibývajícím časem už se z toho stala rutina, pracovali jsme jako dobře nastavený a promazaný stroj, který opakuje stále dokola nastavené procedury. Proto mě překvapilo, když asi hodinu po polední pauze se Pepa při kopání zastavil.

"Proboha, Mirku, pojď sem. To snad není možné," obrátil se ke mě zoufalým hlasem.

"Co je, máš tam skálu, nejde to kopat?" odpověděl jsem mu přes rameno jako vždy, když jsme se bavili bez přerušování práce. Až když jsem si uvědomil jeho zoufalý hlas, přestal jsem kopat na svém úseku a teprve teď jsem se na Pepu podíval. Ten ale vypadal! Bledý ve tváři, oči vytřeštěné a ztěžka oddechoval.

"Pojď se na to podívat," zasípal přiškrceným hlasem a poodstoupil, abych viděl na jeho část břehu, kde pracoval.

"A co to tam ..." Nedokázal jsem už svou otázku dokončit, protože jsem, stejně jako Pepa, vyvalil oči na ten velký kámen, který už byl z velké části obnažen, ale stále byl pevně zaklesnutý v tvrdé zemině. Byl velký jako pěst, odhadl jsem to asi na deset centimetrů v průměru. A i když už jsme několik větších kamenů našli, tento přesahoval mnohokrát i ten největší z nich. Už jsem se nedivil tomu, jak Pepa vypadal. Já jsem na tom byl okamžitě úplně stejně. I mě pojala posvátná hrůza z takového množství zlata, v jednom jediném kousku. Nevěřicně jsem se přiblížil k tomu kamenu, vystupujícímu ze svislé stěny a bázně se ho dotkl. Jako bych se bál, že je to jen prelud a po dotyku zmizí jako duch. Ale i když jsem se ho dotýkal ze všech stran, nezmizel a stále provokativně trčel z tmavé horniny, jako měsíc na tmavé obloze.

"Děvočki, pajditě sjudá," zavolal jsem na děvčata, aby i ona měla zážitek z nečekaného nálezu. Přišly obě dvě, ale protože stály na břehu nad svahem, z něhož trčel valoun netušily, proč jsem je zavolal.

"Smatritě," vyzval jsem je a ukázal na svah přímo pod nimi.

Naklonily se a překvapením otevřely pusy, když uviděly ten žlutý kus kamene trčet z hlíny.

Nechal jsem je pár vteřin se vynadívat a pak jsem se dal s Pepou do uvolnění zbylé části kamene a jeho vyjmutí. Opatrně jsme oškrabali zeminu kolem dokola a brzy nám žlutý valoun spadl do ruky a odtud do vody. Protože byl tak těžký, Pepa jej po uvolnění nedokázal udržet v ruce. Nebo spíše nepočítal s tím, že může tolik vážit a nebyl na tu váhu připravený. Vždyť zlato je osmkrát těžší než beton a dva a půl krát těžší než železo.

Vyndal jsem nález z vody, očistil a omyl od hlíny a znovu jej podržel na dlani před sebou. Podle velikosti toho, jak mě brzy začala bolet ruka nečekané zátěže jsem odhadoval hmotnost tak okolo deseti kilogramů. A to už bylo něco! Pokud jsem si pamatoval z českých novin, které jsme v Moskvě dostávali z naší ambasády se zpožděním jen několika dnů, se nedávno pohybovala cena zlata na západních burzách hodně přes pět set dolarů. A to za trojskou unci, což je nějakých jeden a třicet gramů. A jen v tomto jediném valounu bylo těch uncí odhadem tak tři sta. Když jsem si propočítal přibližnou oficiální cenu tohoto jediného kusu, jímala mě hrůza z toho, do čeho jsme se to pustili. Ale také, co by nám to mohlo hodit, kdybychom dostali třeba jen třetinu oficiální ceny.

Samozřejmě i Pepa s děvčaty stále, jako u vytržení, na náš nález nevěřičně zírali. Jako by stále nemohli uvěřit tomu, co jsme našli. Pak jsem jej podal Nataši a děvčata jej šla společně uložit do skrýše pod spadlou borovicí.

Když jsme se vzpamatovali z neuvěřitelného zážitku, pokračovali jsme v dalším odkopávání a rýžování zeminy ze svahu. Ale práce už nám nešla tak od ruky, jako před tím velkým nálezem. Asi jsme podvědomě čekali, zda se třeba neobjeví nějaké další podobné překvapení. Ale až do čtyř hodin odpoledne, na kdy jsme si stanovili konec práce, už se objevovaly jen malé kamínky.

Ve čtyři hodiny odpoledne jsme práci ukončili, uschovali nářadí do opuštěné stoly, uklidili po sobě a zamaskovali, jak nejlépe jsme dokázali, odkopaný břeh. Teprve pak jsme se mohli u spadlé borovice pokochat dnešním výtěžkem. Odhadoval jsem to tak na dvaadvacet kilogramů, z toho deset byl ten velký kus a zbylých dvanáct byly malé a drobné valounky. I když mě jen tak něco nepřekvapí, pohled na toto malé bohatství mě přece jen trochu zaskočil. Zvláště, když jsem si uvědomil, že čtvrtina z toho by měla patřit mně.

Myslím, že i ostatní měli stejné myšlenky, jako já. To, co před dvěma týdny začalo na výletě do opuštěné vesnice jako legrace a hra na zlatokopy, se změnilo po třech víkendech v nejfantastičtější realitu, která nám mohla od základu změnit život. A to nejenom k lepšímu, ale i k horšímu. Doufal jsem, že si všichni uvědomují, co by se mohlo stát, kdyby na nás prasklo, že jsme si tu jen tak nakopali asi půl metráku zlata a hodláme to vše vyvézt za hranice, do Československa.

Už jen to, co jsme vytěžili a vyrýžovali dnes, dopravit do chaty u jezera, nebylo jednoduché. Naštěstí jsme měli dva batohy, takže do každého polovinu a v nich jsme to odnesli těch zhruba pět kilometrů cesty zpátky.

Na chatě už byl připravený grilovaný vepřík, který nachystal Aljoša. Měli jsme opravdu vyhládnuto, protože samotná těžba a hlavně transport těžkých batohů nám dalo vskutku zabrat.

Proto jsme s chutí povečeřeli, jídlo hojně zalávali vodkou a po večeři znovu skončili na naší oblíbené lavičce, na břehu jezera.

Dlouho jsme se tam ale nezdrželi. Byli jsme z dnešní celodenní dřiny tak unavení, že jsme se brzy odebrali do ložnic. Tentokrát ale ne společně. Pepa s Táňou do své ložnice a já s Natašou do naší. Ulehli jsme nazí do postele, ale ani erotická přitažlivost nahého dívčího těla mě nedokázala vzrušit a přimět k milostným hrátkám. A protože ani Nataša se nesnažila mě povzbudit, jen jsme se k sobě přitulili a brzy usnuli, ve vzájemném objetí.

Ráno jsem se probudil, když oknem už začínalo nakukovat ranní slunce, vycházející nad jezerem. Otočil jsem se hlavou k Nataši, ale tam, kde bych ji čekal nebyla. Roztáhl jsem ruce do stran, ale nikde nikdo. Takže jsem se zase probudil sám v posteli. To mi připomnělo minulou neděli, kdy bez mého vědomí proběhla výměna partnerek. Že by znovu něco podobného a já o tom nevím? A přitom se mi před probuzením zdál takový krásný erotický sen, jak se miluji s krásnou dívkou a její klín mě radostně přijímá do své náruče tepla a vlhka.

Takové myšlenky mi proběhly hlavou rychlostí blesku, během pár vteřin po probuzení. Teprve teď jsem si uvědomil, co mě vlastně probudilo. To ten sen. Přitom jsem si vůbec nedokázal vybavit tvář dívky, s níž jsem se miloval. Jen jsem intenzivně prožíval ten pocit, kdy jsem byl v ní a přímo fyzicky cítil to teplo jejího nitra. Sen skončil, dívka se rozplynula. Ale to teplo a vlhko jejího lůna jsem stále vnímal. Teprve pak mi došlo, že to už není sen, protože můj penis je stále ponořen ve vlhkém a teplém otvoru. A ten příjemný pocit pokračuje i po probuzení. Rychlý pohled dolů mi podal vyčerpávající vysvětlení. Žádná dívka ze sna, ale Nataša, krásně živá, mi dráždila středobod potěšení ústy a předváděla mistrovské umění, které přivádí každého chlapa až na hranici šílenství. Naše oči se setkaly a ona se na mne rošťácky usmála tak, jako to jen jde se usmát s ptákem v pusince. Následně zintenzívnila svoji činnost. Evidentně si mne chtěla připravit k rannímu milování, abychom nahradili včerejší vynechávku. Rozhodně jsem nebyl proti a tak jsem se uvolnil, nechal ji volné pole a zcela jsem si tu předeheru vychutnával. Znovu, jako ostatně vždy, prokázala, že se vyzná. Po chvíli uznala, že jsem dostatečně připraven a vyhoupla se na mne. Zkušeně navedla trčáka na okraj šterbinky a pomalu dosedala. Na chvílku znehybněla, aby si vychutnala první dojem vyplnění a potom rozjela vzrušující gymnastickou sestavu, která nás oba spolehlivě přiváděla k společnému vyvrcholení. Na mě teď bylo jen si to užívat a kochat se pohledem na ňadra, pohupující se v rytmu přírazů a se zájmem sledovat, jak můj penis mizí v jejím nitru mezi svůdnými stehny. Abych i já přispěl k společném putování na vrcholky rozkoše, přidal jsem také ruce k dílu. Uchopil jsem pohupující se ňadra, stiskl je a promnul bradavky. Nataša reagovala slastným vzdechem, který jen potvrzoval, že jsem na správné cestě. Svoje cvičení nepřerušila, ba právě naopak, její jízda jen nabrala na intenzitě. Přirážela tvrději a dosedala, abych do ní zajel až na samé dno a dráždil ji až na děložce. Tak, jak to měla ráda a jak ji to maximálně vzrušovalo. A přitom svírala poševními svaly svého zajatce tak, jako by už chtěla ze mě ždímat životodárnou tekutinu. Její cvičební sestava mě vzrušovala tak, že jsem se ochotně a rád zcela poddal jejímu stylu a tempu. Po chvíli už mě ale známé brnění v rozkroku dávalo najevo, že se blíží konec. I ona zřejmě cítila, jak se v ní zvětšují, nabývám na objemu a celou ji vyplňuji. Její pohyby už byly trhavé, jak ji již ovládal nastupující orgasmus. Další její příraz pak přetnul bod, ze kterého již není návratu. Svaly se mi stáhly a do jejího lůna začala prýštit první dávka životodárných spermií, které s dalším dosednutím narazily až na okraj dělohy. To už bylo moc i na Natašu. Vykřikla a její tělo vybuchlo pod náparem rozkoše. Ještě jednou se zavrtěla, ve snaze zasunout si stříkajícího vzteklouna co nehlouběji. Pak už jen vnímala svou rozkoš a záškuby mého nástroje, který do ní pumpoval další a další dávky spermatu z mého mladického rezervoáru. Vnímám jsem hloubku zasunutí a blesklo mi hlavou, kolik asi mlíčí se tam vejde, než se zaplní až po okraj. Nataša takové myšlenky vůbec neřešila. Prostě mě chtěla mít tam, kde jsem teď byl a to bylo pro ni podstatné. Chtěla si užít rozkoš na maximum a poloha, kdy jsem ji dráždil až v děložce jí to umožňovala. Stahy své kundičky ze mě ždímal veškeré zbytky spermatu, ve snaze dostat vše, do poslední kapky.

Seděli jsme tak na sobě pár minut, než Nataša opět začala normálně dýchat a její tělo se přestalo chvět. Otevřela oči a usmála se na mě. Její oči zářily štěstím z prožitku vrcholného uspokojení. A nejenom svého, ale i mého. Bez mého vyvrcholení by ani ona nedosáhla svého štěstí, když jsem do ní pumpoval mé sperma a ji to tak neskutečně dráždilo až hluboko uvnitř jejího těla. Opět mě bleskla hlavou ta myšlenka, že už do ní bez jakéhokoliv omezení stříkám mé mladické semeno čtvrtý týden a jí to nevadí. Naopak její do sebe přijímá se stále větší chutí, jako by si zvykla na pravidelný přísun spermatu do svého lůna a už si to nedokáže odepřít a nemůže bez toho být. Ale znovu jsem zavrhl takové kacírské myšlenky, vždyť je přece dospělá a ví, co dělá. A tak jsem si užíval tu doznívající

rozkoš, která se před chvílí rozšířila z mého klína do celého těla, výbuchem předala Nataši mou genetickou informaci a nyní jen pomalu ustupovala. Zpět do normálu, kdy si však hlava moc dobře uvědomovala, co se před chvílí v celém těle odehrálo.

Stejně i Nataša už sestoupila z výšin orgasmické rozkoše do přítomnosti a uvědomovala si doznívající pocity vzrušení. Můj penis ji stále dráždil uvnitř a její vagína jej stále s radostí cítila uvnitř, ale už to nebyly ty okamžiky, kdy vědomí se přesouvá do nenávratna a mozek nestačí přijímat ty návaly štěstí a rozkoše.

Ale nic netrvá věčně a můj bojovník si žádal chvíli oddechu po splnění svého úkolu. Nataša to také cítila a tak se nadzvedla, uvolnila mě a ulehla vedle mě. Schoulila se po mém boku a se šťastným úsměvem na rtech beze slova ještě na chvíli usnula.

Já jsem byl sice také unavený ranním dováděním, ale spíše příjemně. A tak už jsem nespál, jen jsem tak odpočíval, objímal a tiskl k sobě Natašu a dával na ni pozor.

Asi za půl hodiny jsme už ale byli vzhůru oba dva a po nezbytném ranním přivítání s polibky jsme se vydali na snídani. Kupodivu jsme tentokrát byli v kuchyni první, Pepa s Táňou nikde. A neobjevili se, ani když už jsme po snídani seděli na naší lavičce u jezera a vychutnávali si východ slunce nad jezerem. Napadaly mě různé myšlenky, proč tu ještě nejsou, ale pozdější vysvětlení bylo prosté a důvod také.

Když už jsem si říkal, že je půjdu zkontrolovat do ložnice, jestli opravdu nezaspali, tak se oba dva objevili na příjezdové cestě k domu.

"Kde se touláte?" Přivítal jsem je vyčítavě, když k nám přišli. "Už jsem vás chtěl jít hledat."

"A proč bys nás hledal? My se neztratíme. Nezapomeň, že mám průvodkyni, která se tu dobře vyzná. Byli jsme jen na procházce v okolí jezera. Vzbudili jsme se ráno za svítání a už se nám nechtělo spát, tak jsme se šli projít. Mysleli jsme samozřejmě i na vás, že byste mohli jít s námi. Ale když jsme na vás chtěli zaklepat, tak se z vaší ložnice ozývaly takové zvuky, že jsme ani na vteřinu nezapochoybovali, čím se právě zabýváte," zašklebil se na nás Pepa svým typickým úsměvem. "A protože jsme neměli to srdce vás vyrušovat při tak záslužné činnosti, šli jsme se projít sami."

"Aha, tak to jo. Ale mohli jste aspoň nechat vzkaz, kdy se vrátíte."

"Šli jsme jen na chvíli a nebyli jsme daleko. Teď se ale dohodněme, co budeme dělat dnes?" přešel Pepa rovnou k dnešnímu dni. "Zůstaneme na chatě nebo se půjdeme ještě na pár hodin hrabat ve hlíně?"

"Každý ať si řekne svůj názor," neváhal jsem s odpovědí. "Já bych to šel ještě zkusit. Protože nevíme, jak dlouho tu ještě budeme působit a může to být třeba naše poslední šance. A navíc je pěkné počasí. Takže za mě ano, pojdme."

A protože i děvčata souhlasila, tak to Pepa shrnul svým lakonickým: "Tak jde se na to."

Nezdržovali jsme se, zanechali jsme Nastu jejím dvěma milencům a vydali se rychlým krokem ke ztracené srubové vesnici s protékajícím potokem.

Pod vodopádem jsme se pustili do rýžování a i když jsme pracovali usilovně téměř čtyři hodiny, tak už to nebyla taková sláva jako včera. Žlutých kamínků postupně ubývalo a byly stále menší a menší. Ale i tak se nám za naši půldenní pracovní směnu podařilo získat slušnou hromádku žlutých valounků. Odhadoval jsem ji na tři až čtyři kilogramy. Proti včerejšku mnohem méně, ale i tři nebo čtyři kilogramy zlata by každému z nás dokázaly slušně zvednout životní úroveň. A co teprve, když jsem si uvědomil, že za celý víkend se nám podařilo shromáždit kolem pětadvaceti kilo zlata. To už bylo něco! Za to už by se dalo slušně žít hodně dlouho. Ale na takové úvahy jsem musel zatím zapomenout, byly ještě hodně předčasné. Ta nejdůležitější a také nejnebezpečnější část celé naší akce, export do Československa, byla stále před námi. A závisela z velké části na mě, protože jsem měl plán, který jsem minulý týden naznačil.

Rychlý návrat zpět na chatu, pozdní oběd, rozloučení s Táňou a odjezd domů byly už téměř rutinou. Vždyť už jsme takto z chaty od jezera neodjížděli poprvé. Ale pokaždé s vědomím, že jsme zase zažili něco, co bylo pro nás poprvé, zajímavé a vzrušující.

V Krasnojarsku Aljoša nejprve zavezl domů mě s Pepou a teprve pak děvčata. S námahou, ale s předstíranou lehkostí, jsme s Pepou přemístili všechny naše kamínky nalezené tento víkend do našeho bytu v paneláku a přidali k nálezům z minulého a předminulého týdne. Dohromady už toho byla v bedně od rajčat pěkná hromada uložená v několika hrubých sáčcích, které pro tento účel ušila Táňa.

Při pohledu na tuto hromadu drahého kovu už jsem si začal připravovat plán, jak celé toto množství převezu do Moskvy, abych mohl začít s exportem do Československa. Samozřejmě v tajnosti a tak, abych nevzbudil sebemenší podezření.

Po dlouhé a zralé úvaze jsem si musel přiznat, že to nedokážu. Aspoň ne celé množství naráz. Tajně a nenápadně bych to asi dokázal, ale jen po částech, protože celé to množství vážilo přes padesát kilo. A to bylo na mě příliš velké sousto.

Ale protože se to netýkalo jen mě, svěřil jsem se s tímto problémem Pepovi, abychom něco vymysleli společně.

"Já už jsem o tom také přemýšlel. Až se budeš odsud vracet do Moskvy, tak můžeš vzít s sebou tak maximálně patnáct nebo dvacet kilogramů. Víc ne, to už by mohlo někomu připadat divné, co tak těžkého odsud vezeš. Takže odvezeš zhruba jednu třetinu, já ti můžu při cestě domů vzít také do Moskvy třetinu a ten zbytek bude muset zatím zůstat tady. Navrhuju uschovat ho zatím u Nataši a jak se naskytne nějaká možnost, tak ho okamžitě převézt také do Moskvy. I kdybys sem měl ještě jednu zajet. Nataša by byla určitě ráda, že tě znovu uvidí a ty tak spojíš příjemné s užitečným," zašklebil se na mě Pepa svým typickým úsměvem, abych nebyl na pochybách, co myslí tím příjemným a užitečným.

Po krátkém zamyšlení nad jeho návrhem jsem mu musel dát za pravdu. Nebylo to asi nejideálnější řešení, ale žádné lepší jsme momentálně neměli. A tak jsem ho odsouhlasil.

"Máš pravdu, nic lepšího, jak to vyřešit, mě nenapadá. Ale pro tebe mám ještě jeden úkol. Pro zdárné vyřešení mé části exportu z Ruska potřebuju asi tak dvě kila nějakých pěkných minerálů. A ty jako geolog amatér mi je musíš nachystat. Bude to pro tebe problém?"

"Ale vůbec ne. Pokud nezáleží na tom, jaký to bude nerost. Jenom mi řekni, jak mají být ty minerály velké."

"Různě velké tak jako jsou naše žluté kamínky. Musí to vypadat, že posílám minerály kamarádovi geologovi do Československa, ale přitom půjdou žluté kamínky z naší sbírky."

"Aha, tak jo. To ti nachystám i v kolchoze. Všiml jsem si, že kolem kolchozu je spousta hromad s navezenou vykopanou zeminou a jsou tam pěkné kousky. Ty ti nachystám a také ti řeknu, co jsou zač, abys nevypadl z role při odesílání."

Tím jsme vyřešili další část tajenky, která měla název 'Jak dostat naše zlato do Československa'. A mohli jsme jít spát, abychom byli po náročném víkendu fit na dokončení budovy pro Pepovo výpočetní středisko.